

1. שְׁבַת שֶׁלְפִנֵּי רָאשׁ-חַדֵּשׁ אֲזֶר הַסּוֹמֵךְ לְנִיסּוֹן, הִיא שְׁבַת פְּרָשָׁת שְׁקָלִים. וְאִם חַל רָאשׁ-חַדֵּשׁ בְּשְׁבַת, אֵזֶi הִיא שְׁבַת שְׁקָלִים. וּמוֹצִיאִים שֶׁלֶשׁ סְפִּירִי תּוֹרָה, בְּרָאשׁוֹן קּוֹרָאִים בְּפְרָשָׁת הַשּׁוֹבֵעַ. בְּשַׁנִּי, קּוֹרָאִים בְּשֵׁל רָאשׁ-חַדֵּשׁ, וּבְשִׁלְיָשִׁי, קּוֹרָאִים מִפְטִיר בְּפְרָשָׁת שְׁקָלִים, וּמִפְטִירִים הַפְּטָרָת שְׁקָלִים.
2. שְׁבַת שֶׁלְפִנֵּי פּוֹרִים הָוֶה שְׁבַת פְּרָשָׁת זָכָר. וְהַשְּׁבַת שֶׁלְפִנֵּי רָאשׁ-חַדֵּשׁ נִיסּוֹן, הִיא שְׁבַת פְּרָשָׁת חַדֵּשׁ. וְאִם חַל רָאשׁ-חַדֵּשׁ בְּשְׁבַת, אֵזֶi הִיא פְּרָשָׁת הַחַדֵּשׁ, וְזַדְנֵה בְּמוֹ רָאשׁ-חַדֵּשׁ אֲזֶר שְׁחָל בְּשְׁבַת. וְהַשְּׁבַת שֶׁלְפִנֵּי פְּרָשָׁת הַחַדֵּשׁ, הִיא שְׁבַת פְּרָשָׁת פָּרָה.
3. יְשִׁיא אָמֶרֶים, כִּי פְּרָשָׁת זָכָר וּפְרָשָׁת פָּרָה, מִגְבִּים לְקֹרוֹא אֹתוֹן מִדְאֹורִיתָא. וְאִין קּוֹרָאִים בָּהֶם קָטָן לִמְפִטֵּיר. וּבְנֵי הַיּוֹשְׁבִּים שְׁאֵין לָהֶם מִנְיוֹן, אַרְיכִים שְׁבוּזָאוּ לִמְקוֹם שְׁיִשְׁ בּוּ מִנְיוֹן. וְאִם אֵי אָפָּנָר לָהֶם, לְכָל-הַפְּחוֹת יְקֹרָא אֹתוֹן בְּנִגְיּוֹת בְּרָאוי.
4. מִשְׁנֶכֶנס אֲזֶר, מִרְבִּים בְּשִׁמְחָה. וּיְשָׂרָאֵל שִׁישׁ לוּ דִין וְזֹבְרִים עִם גּוֹי, יְשִׁפְטָט עָפוּ בְּאֲזֶר.
5. בִּימֵי מָרְדָּכַי וְאַסְטָר, נִקְהָלוּ הַיְהוּדִים בְּשֶׁלֶשׁ עָשָׂר לְחַדֵּשׁ אֲזֶר לְעַמְּדָה עַל נְפָשָׁם וְלְהַנְּקָם מְאוֹבִיבֵיכֶם, וְקַיִו אַרְיכִים לְבַקֵּשׁ רְחַמִּים מֵאַת ה' יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ, שְׁיעֻזָּרָם. וּמְצִינוּ שֶׁפְּאַנְשָׁר קַיִו יְשָׂרָאֵל בְּמַלְחָמָה, הַתְּעִנוּ שְׁיעֻזָּרָם ה'. וְגַם מִשְׁאָה רְבָנוּ עַלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, בַּיּוֹם שִׁנְלָחָם עִם עַמְּלָק, הַתְּעִנָּה. וְאִם כֵּנוּ, יְשִׁלְחָנִים גַּם אֵז בִּימֵי מָרְדָּכַי וְאַסְטָר, הַתְּעִנוּ תְּעִנִית שֶׁלֶשׁ עָשָׂר בְּאֲזֶר. וּלְכֹן קְבָּלוּ עַלְיהֶם כָּל יְשָׂרָאֵל יוֹם זוֹ הַתְּעִנִית צְבּוֹר. וּנִקְרָא תְּעִנִית אַסְטָר, כִּי לְזַכַּר שְׁהַבּוֹרָא יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ, רֹזֶה וּשׁוֹמֵעַ תִּפְלַת כָּל אִישׁ בְּעֵת אַרְתּוֹ, כַּאֲשֶׁר יְתִעְנָה וּיְשִׁיבָּא לְהַבּוֹזֶה, כְּמוֹ שְׁעַשָּׂה לְאֶבֶוֹתֵינוּ בִּימִים הָהֶם. וּמְכֹל מִקְומָ אִינוּ תְּעִנִית זוֹ חֹזֶה כָּל כֵּד כְּמוֹ אֶרְבָּעָה תְּעִנִיות שְׁבָתוֹבּוֹת בְּמִקְרָא, וּלְכֹן יְשִׁלְחָקֵל בָּהֶם בְּעֵת

האזור, כגון מערות ומיניקות או אפילו חולה קצת בכאב עיניים, שאם מצטעים הרבה, לא יתענו. וכן يولדת כל שלשים יום, וכן חתנו בתוך שבעת ימי המשנה שלו, אין ארכינו להתענות, ויפרעו את התענית אחר כך. אבלשאר הבריאים, לא יפרשו מן האכיה. ואלו מי שהולך במדבר וקשה עליו התענית, מכל מקום צריך להתענות.

6. ביום ארבעה עשר לחודש אדר, היא פורים. ואם חל פורים ביום ראשון, מקדים אותו להתענות ביום חמישי.

7. לבוז המגילה, יש ללבוש בגדי שבת מבערב ערבית, לאחר שמונה-עשרה וkoraim את המגילה. לאחר כך אומרים ואתת קדוש וגוי, שהוא במצוור למנאת על אילת השחר, שנאמר על אסתר, שם נאמר, א-להי אקראי וגוי, שנאמר על מקרא מגילה, שאמר רבינו יהושע בן לוי, חייב אדם לקנות את המגילה בלילה ולשנותה ביום, שנאמר, א-להי אקראי יומם ולא תענה ולילה ולא דומיה לי, ובתוב אחורי ואתת קדוש וגוי.

8. נהגים ליתן קדים פורים ממחית מוצב הקבוע באותו מקום ובאותו זמן, זכר למחית השקל שהיו נזתנים באדר לצריך קרבנות האכיה. ומנהג ליתן שלש מחיצות, משום שבפרשטי כי תשי כתיב שלש פעמים תרימה. ונזתני בערב לפניהם קריית המגילה, ומחלקין אותם לעניים. קלטו, פטור. ואם אביו נתן בשבלו פעם אמת, חייב לעוזם. בן שלש-עשרה שנה, יש אומרים שחיב, ויש אומרים שפטור, עד שהייתה בן עשרים.

9. בפורים, ערבית שחרית ומנחה, אומרים על הנסים, ואם שכח: אם נזכר קדים שאמר את השם מברפת הטוב שמה, חזיר ומתחיל על הפייסים. אבל אם לא נזכר עד לאמר נשאמר את השם, גומר את הברכה ואני חזיר. ואם שכח בברפת המזון ולא נזכר עד לאחר שאמר את השם מחייבת הברכה, שאמר, ברוך אתה ה' אינו חזיר. אך בתוך

חרחמו יאמר, חרחמו הוא יעsha לנו נסים ונפלאות, כמו שעה לאבותינו בימים ההם בזמן זה בימי מרדכי וכו'.

10. חיב כל אדם, בין איש לבין אשה, לשמע קריית המגילה בלילה וביום. וגם את מקטעים חיבים לחינוך אותם שיישמעו קריית המגילה. ומכל מקום לא יביאו לבית-הכנסת קטנים ביותר, שמלבלים דעת השומעים.

11. מגילה שלليلת, אסור לקורות קדם צאת המוכבים, אף-על-פי שמצווע מרובה מחמת התענית. אך יכול לטעם קצר קדם המגילה, כגון קפה וכדומה, כדי להתחזק מעט מחלשת התענית.

12. מצוה מנו המבחר לשמע את המגילה בבית-הכנסת במקום שיש רב אנשים, מושום שברב עם הדרת מלך. ולכל הפחות ישפיד לשמע אותה במנין עשרה. ואם אי אפשר לקרוא אותה במנינו, לקרוא אותה כל ייחיד מتوزק מגילה בשורה עם הברכות שלפניה. ואם אחד יודע לקרוא ולהשאר אינם יודעים, לקרוא זה שידעו, והם ישמעו ויוצאים, אף-על-פי שאינם עשרה. אבל ברכה שלאחריה, אין אומרים רק בעשרה. אך בלי שם ומלכות, יכול גם יחיד לאמרה.

13. מנהג בכל ישראל, שהקורא אינו קורא מتوزק מגילה פרוכחה, אלא פושט אותה וכופלה דר על דר כמו אגרת, מפני שנקראת אגרת הפורים, אבל השומעים, אינם ארים לפניהם.

14. הקורא את המגילה, בין ביום בין בלילה, מברך לפניה שלש ברכות, על מקרא מגילה, שעשה נסים, ושבחינו. ולאחר קרייתה, כורכת בלה ומניחה לפניו, ומברכים ברפת הרבה את רבנו וכו'.

15. בברפת שהחינו של יום, יכון גם על מצות משלוח מנות ומתקנות לאביזרים וסעודת פורים. וכן שליח-הצبور, צריך שיבנו להזיא את הצבור על מצות אלו.

16. הקורא את המגילה, צריך לבו להזיא את כל השומעים. וגם השומע צריך לבו לצאת ולשמע כל תבה ותבה, שאפלו אם רק תבה אחת לא שמע, איןיו יוצא. וכן צריך הקורא להשיגים מוד, שבעה שמרעישים ומלבללים בהcatsת המן, ישתק עד עבר הרעש לגמרי. ומכל מקום ראוי ונכון שייה לכל אחד מגילה בשורה, כדי שיאמר בעצמו מלאה במללה בלבד, פו לא ישמע תבה אחת מן מקורה. וכן כל אשה חכמת לב שעומדת בעזרת נשים, אם אפשר, מה טוב להיות לה מגילה בשורה לקרות מתוכה, כי שם קשיה לשמע, והנשים חיבות פמו האנשים.

17. הקורא צריך שיאמר את עשרה בני המן וגם תבת עשרה, הכל בנשימה אחת, להודיע שכלם נהרגו ונintelו כאחד. ונוהги לכתילה לומר מן חמש מאות איש, הכל בנשימה אחת. ובדיudit, אףלו הפסיק בין עשרה בני המן, יצא.

18. מי שיש לפניו מגילה או חטף, לא יקרא עם שליח-הצبور. כי אם הוא קורא, אין יכול לבו לשמוע מן שליח-הצبور.

19. בשבת (שאין פורים) מתרים לטלטיל את המגילה. ומכל מקום אם חל פורים ביום הראשון, אין להביא בשבת את המגילה לבית-הכנסת, ואפלו בעיר שהיא מתקנת בערוב, מושם מכין משפט לחל.

20. שחרית, משכימין לבית-הכנסת. לאחר שמונה-עשרה אומרים חצי קדיש וקוראים בתורה בפרש ויבא עמלק, ולאחר שמכניסין את ספר-התורה, קוראים את המגילה.

לאמר ברכה אמרונה אין אומרים בשחרית אשר הניא. ולאמר שישים האל המושיע,
אומרים שושנת יעקב וכו'. ואין לחלוז את התפלין עד לאחר קראת מגילה, שכתוב
בה, ויקר, ודורשים, אלו תפליו.

21. עיר שהיא מוקפת חומה מימות יהושע בן-נון, קוראים בה בחמשה עשר.

22. חיב כל אדם לשלווח לכל הפחות לאדם אחד שתי מנות, שפטוב ומשלוח מנות איש
לרעשו, שזה שתי מנות לאחד. וכל מרבה לשלווח מנות לרעים, הרי זה משבח. ומכל
מקום מوطב להרבות במתנות לאביונים מלחרבות בסעודתו ובמשלוח מנות לרעים, כי
אין שמחה גדולה ומפארת לפניו הקדוש ברוך-הוא אלא לשמח לב עניים ויתומים
ואלמנות. והמשמח לב האמללים האלי, דומה לשכינה, שנאמר, להחיקות רום שפלים
ולחיקות לב נדכים.

23. לא נקרא מנות אלא דבר שראוי לאכול במות שהוא בלי תקון, כגון בשר ודגים
ומבשילים ולא חימם, או מיini מתקה או פרות, או פוס יין וכיוצא בהם.

24. כל אדם, אפילו עני שבישראל מקבל צדקה, חיב לתנו לכל הפחות שתי מנות
לשני עניים, מתנה אחת לכל אחד, שפטוב, ומנות לאביונים, שזה שתי מנות לשני
עניים. ואין מדקדים במעות פורים, אלא כל הפוישט יד ליטול, נוטנים לו.ומי שהוא
במקום שאין שם עניים, יעכבר את המעות עצמו, עד שיזדקמו לו עניים או ישלחם להם.

25. נשים חייבות במשלוח מנות ומנות לאביונים. משלוח מנות, תשליח אשה לאשה
ואיש לאיש. אבל מנות לאביונים, יכולת גם אשה לשלווח לאיש, וכן בהפקה.

26. חייבים לאכול ולשתות ולשםו בפורים. גם בליל ארבעה עשר ישמח וירבה קצת

בשעודה. וכשהחל במקומות שבת, אף שאריך לעשות בשבת סעודת שלישית, ימעט קצת באכילתנו ביום, לפניו מקום לסעודהليل פורים. ומכל מקום בשעודה שעוזשים בלבד, אין יותריים זדי חובתו, שערך השעודה מצותה שתהא ביום, שפטוב ימי מנוחה. ויש להזכיר גרות דרך שמחה ויום-טוב גם כשבועושים השעודה ביום. וגם בליל חמישה עשר, צריך לשמה קצת. גם מתקנות לאביבונים ומנות לרעהו, צריך להיות ביום.

27. **מתפללים מנוחה בעוד היום גדול, עושים את השעודה לאמר מנוחה. וצריכין לעשות על-כל-פניהם רב השעודה ביום. וכשהחל בערב שבת, עושים אותה בשחרירת, מפנים בעוד שבת. וטוב לעסוק קצת בתורה קדם שמתחילה השעודה. וסmek לדבר, ליהודיים היתה אורחה, ודורשים, אורחה, זו תונכה.**

28. **כיוון שבן הניס היה על ידי מיין, ושתמי נטרדה במשתה מיינו ובאה אסתר במקומת, וכן עניינו המן ומפלתו היה על ידי ייון, לבנו חיבתו לבוטמיין זכרונות לברכה, להשתפר ביניהם, ואמרו, חיב איש לבוטמי בפוריא עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרוצבי. ולפחות ישטה יותר מהרגלו, כדי לזכור את הניס גדול, ויישן. ומתוך שישן, אין יודע בין ארור המן לברוך מרוצבי. ואולם מי שהוא בטבעו, וכן מי שידעו בעצמו שעל ידי בן يولול חס-ושלום באיזו מצוה, בברכה, או בתפלה, או שיבוא חס-ושלום לקלות-ראש, מوطב שלא ישתפר, וכל מעשיו יהיה לשם-שמות.**

29. **יום חמישה-עשר באדר נקרא אצלנו שושן פורים. אין אומרים בו תחנו, ולא אל ארך אפים, ולא למנאת.**

30. **יום ארבעה עשר וחמישה עשר שבאדר הראשון גם כן אין אומרים בהם לא תחנו, ולא אל ארך אפים, ולא למנאת, ואסוריין בהפסד ותענית. וביום ארבעה עשר, מרבים קצת בשעודה.**